

زینباده بیگم
سابق هیڈاپیت

وہرگیر: مہ سعوود تہ ہازادہ

درزیکى پر له زووخاوه
هموو جارى به پيالنهيك،
دهيشوموه
دواى دهميكى دهزيتوه
شورانوهى هر يهك دهه
ميوانيكى نهخوازراوه
دهرى دهكه، هر ديتوه
نيوى نهه ...

"مهسعوود تههازاده"

پيشكەش به هموو كورد زمانهكانى دنيا

هه ناسه م ده رنایه، فرمیسک له چاوم دیته خوار، زارم کره، سه رم گێژه، دلم گیراوه، جهسته م ماندوو، کهوتوو و شله و به بی توانا له ناو حیخه ودا کهوتووم. باسکه کانم به ده رزی "ئه نژیکیسیۆن" کون کون بوون. حیخه و، بۆنی ئاره قه و گهرمای له شی لیدی. چاو له کاتژمیریک ده که م که له سه ر میزه بچوو که که ی په نا حیخه و دانراوه. کاتژمیر ده ی رۆژی یه کشه ممویه. ده پروانه تاقی ژووره که که چرای پی هه لاره سراوه. ده پروانه ده و روبه ری ژووره که م، کاغه زی دیوار، گول و به ردی سووری پیوه یه و پشتی خۆلاییه. مه ودا به مه ودا ی، دوو بالنده ی ئه ویندار که به رامبه ری یه کتر له سه ر لقیکی دار هه لنیشتوون، یه کیان دندوو کی کردۆته وه، ده لپی له گه ل ئه و ی تر گفتگۆ ده کا. ئه و نیگاره یه رامده په ری پی. نازانم هۆی چیه، بۆ هه رلایه کی ده خزیم و ده سووریم، هه ر له پیش چاومه. سه ر میزی ژووره که پره له شیشه، فتیله و قتووی ده رمان. بۆنی ئه لکۆلی سووتاو، بۆگه نی ژووریکی ناخۆش له هه وادا بلاو بۆته وه. ده مه هوی هه ستمه سه ری و په نجه ره بکه مه وه، به لام بیه یزییه کی زۆر، منی به حیخه وه وه به ستۆته وه. ده مه هوی جگه ره بکیشم، ئیشتیام لی نیه. ده خوله ک تیپه ر نه بوو، ریشم که دریز ببوو تاشیم. هاتم و که وتمه سه ر حیخه و. چاوم که له ئاوینه کرد، بینیم زۆر کز و لاواز بووم، به ئه ستمی به ریگادا ده رۆیشتم، ژووره که م شپرزه و ئالۆزه، من ته نیام.

هه زار جوۆره بیری سه یروسه مه ره له میشکما ده سووری، ده گه ری. هه موویان ده بینم، به لام بۆ نووسینی بچوو کترین هه ست یا بچوو کترین خه یالیکی تیپه راو، ده بی سه راسه ری ژیانم باس بکه م و ئه وه ش ناگونجی. ئه و بی رانه، ئه و هه ستانه، به ره مه ی ده ورائیک له ژیان من. به ره مه ی شیوازی

ژیان، ئەو بیر و باوه رانهی وه رمگرتوون و ئەو شتهن که بینومه، بیستوومه، خویندوو مه ته وه، ههستم پیکردوو ه یا ههلمسه تگاندوو ه. هه موو ئەوانه بوونی خه یالی و پووچی منیان دروست کردوو ه.

له ناو حیخه وه که مدا ده خزیم، دهستوو سه کانی بیره وه ریم تیگهل ده که م. بیرى په ریشان و شیتانه گوشار بو میشمک دیتی، پشتسه رم دیشی، سوژی پیدا دی، لاجانگه کانم گه رم داهاتوون، له خو مدا ده تلیمه وه. لیغه که له پیش چاوم راده گرم، بیر ده که مه وه، ماندوو بووم، بریا ده متوانی کاسه ی سه رم بکه مه وه و هه موو ئەو توپه له نه رم و بو ره پیچ پیچ و لیکنالاهوی میشمک ده ردینا و فریم ده دا، ده مخسته پیش دمی سه گ.

هیچکس نازانی، هیچکس باوه ر ناکا، ئە گه ر که سیک ده ستی له دنیا بوویته وه، پیی ده لین: برۆ سه رت له سه ر عه رز دانى و بمره. به لام کاتیک مردنیش نایه وپی، کاتیک مردنیش پشتت تیده کا، مردنیک که نایه و نایه وپی که بی.

هه موو که س له مردن ده ترسی، من له ژیانی لاساری خو م.

چهند ترسناکه کاتیک که مردن نایه وپی و لیته ده کشیته وه. ته نیا شتیک من ده لاونیته وه: دوو هه وتوو پیش بوو، له رۆژنامه دا خویندمه وه که له نه مسا (ئوتریش)، که سیک سیزده جار، به شیوازی جو راو جو ر، ویستوو یه خو بکوژی و هه موو جو ره کانی خو کوژی پیواوه، خو ی هه لاهه سیوو و ته ناف پچرابوو، خو ی له رووبار هاویشتبوو و له ئاویان هینابوو هه ر و ... له ئاکامدا بو دواین جار که ماله که ی خه لوه ت ببوو، به چه قوی چیشته خانه هه موو ره گ و ده ماره کانی خو ی بریوو و ئەوکات له سیزده هه مین جاردا ده مرئ.

ئوه من دهلاوینتیه وه.

نا، کهس بریار بۆ خۆکوژی نادا، خۆکوژی ههر خۆی له گهڵ هیندیک کهسه. له تاروپۆ و له ناخاندایه. ناتوان له دهستی رابکه. ئوه چاره نووسه که دهسهلاتی به دهسته، بهلام له هه مان کاتدا، ئوه منم که چاره نووسی خۆم دروست کردوه. ئیستا ئیتر ناتوانم له دهستی رابکه، ناتوانم له دهست خۆم رابکه.

به ههر شیوه، ده توانم چبکه؟ چاره نووس له من به هیتره.

چ خواست و هه وهس گهلیک دیته ناو میشم، ههر له حالی خهودا بووم که هزم ده کرد منالیک بچووک بووبام. هه مان "گولین باجی" که چیرۆکی بۆ ده خویندمه وه و تفی قووت دهدا، ئیستا له سه ر سه رم دانیشتبوو، من هه روا ماندوو له ناو حیخه ودا که وتبووم، ئهو به زمانخۆشی و جوانی چیرۆکی بۆ ده گیرامه وه و به ئه سپایی چاوه کانم ده که وتنه سه ر یه ک. وابزانم هیندیک له بیره وه رییه کانی ژیا نی منالی به باشی دیته وه بیرم. ده لیلی دویننی بووه، ده بینم که هیندهش زۆرم مه ودا نییه له گه ل کاتی منالیم. ئه و جار سه راسه ری ژیا نی رهش، په ست و بیهووده ی خۆم ده بینم. ئایا ئه و کات خۆشبهخت بووم؟ نا! چ هه له یه کی گه وره یه. هه موو کهس گومان ده کا که منال خۆشبهخته. نا، باش له بیرمه، ئه و کات هه ستیارتر بووم. ئه و کاتیش لاسایی کار و ئاوری ژیر ئاگر بووم. ره نگه به پرواله ت پیده که نیم و یاریم ده کرد، به لام له ناو خۆمدا که مترین لاتا و یا پرووداوی ناخۆش و بیهووده، چه ندیدن کاتزمیری دوور و دریز بیرمی منی ئالۆز ده کرد و غه م و په ژاره دایده گرتم. به گشتی، سه ر وشت عه مری نه میتنی، حق به و که سانه یه که ده لین

به ههشت و دهوزخ له ناو خۆی مرۆفه کاندایه، هیندیک کهس به خۆشی دینه
سه ر دنیا و هیندیک به ناخۆشی.

چاو لهو له ته قهلهمه سوورهی ده کهم که به دهستمه وهیه و له ناو
هیخه ودا پپی دهنووسم، ههر بهو قهلهمه بوو که شوینی ژوانی خۆم نووسی
و دام بهو کچهی که تازه له گهلی بیومه هاوړی. دوو سی جار بهیه که وه
رۆشتینه سینه ما. جاری کۆتایی، فیلمی "ئاوازخوین و بیژهر" بوو، له
به رنامه که دا، ئاوازخوینی به ناو بانگی شیکاگو دهیخویند *lviaWhere is my si?*
زۆرم ههز لپی بوو، چاوه کانم بهست، گویم ده دایه، ئاوازی به هیز و
سرنجراکیشی هیستاش له گویمدا ده زرينگيته وه. ته لاری سینه ما ده له زبیه وه.
وام بیره کردوه که نابی هیچکات بمری، نه مده توانی باوه ر بکه م که ئه و
دهنگه رۆژیک ده بی خامۆش بی. له شیوازی خویندنی به سوژی، خهم
دایگرتبووم، له هه مان کاتیشدا له بیستنی به که یف بووم. بهرز و نزم سازیان
ده ژهنی، دهنگی خزین و ئه و ناله یه ی که له سیمی ویۆلۆنه وه ده هاته ده ر،
وه ک ئه وه وابوو که که مانه ی ویۆلۆنیان له سه ر په گ و ده ماری من
ده خزانده و هه موو تار و پۆی له شمیان ئاویته ی ساز ده کرد، ده یله رزاندم و
ده بیردمه ناو شوین گه لیکه خه یالی. له ناو تاریکیدا، دهستم له مه مکه کانی ئه و
کچه ده خشانده، چاوه کانی خومار ده بوون. منیش دۆخیکه غه ریب دایده گرتم.
له بیرمه، دۆخیکه خه مناک و خۆش بوو که باسی ناگری. لیوه ته ر و
جوانه کانیم ماچ ده کرد، کولمه کانی گه شابوونه وه. یه کترمان له ناو ئامیزدا
گوشار ده دا، نه مزانی بابه تی فیلمه که چیه. یاریم به دهسته کانی ده کرد،
ئه ویش خۆی به منه وه نووسانده بوو. ئیستا ده لپی خه ونم بینیه. له دواین
رۆژه وه که له یه ک جیا بووینه وه تا ئیستا، ئه وه نو رۆژی به سه ردا تیپه ر بووه.

وای دیاری کرد که سبهی بچم له دوای و بیهینمه ژووره کهی خۆم. ماله کهی له نزیك گۆرستانی "منپارناس" بو، هه مان رۆژ رۆیشتم بیهینم، لهوئ، له گوشهی کۆلان له میترۆ دابهزیم، بایه کی سارد هه لیکردبوو، که شوههوا هه وراوی و مات بوو، نازانم چ پرویدا که په شیمان بوومهوه. ئه وه نه بوو که بلیم ناشیرنه یا خۆشم نهوئ، به لام هیزیکی نادیار رایگرتم. نا، نه مه ویست چی تر بیهینم، ده مه ویست هه موو هۆگریه کانم له ژیان بیرمه وه. بی خواست، رۆیشتم بۆ لای گۆرستان. له بهر ده رگا، پاسه وانی گۆرستان خۆی له عه بایه کی سوورمه یی رهنگ پیچابوو. بیده نگیه کی سه یر لهوئ ولاتی له ژیر ده سه لاتی خۆی گرتبوو. من به ئه سپایی هه نگاوم هه لدیناوه. چاوم له کیله کان، خاچ گه لیک که له سه ریان دانابوون، گۆلی ده ستکردی ناو گۆلدانه کان و سه وزه گیاکانی قه راغ یا سه ر گۆره کان ده کرد. ناوی هیندیک له مردوو کانم ده خوینده وه، داخم ده خوارد که بۆ له جیی ئه وان نیم، بیرم ده کرده وه: ئه وانه چهند خۆشبهخت بوون. به خیلیم به و مردووانه ده برد که جهسته یان له بن خاک و خۆلدا لیک بلاو ببوو. هه چکات هه ست به به خیلی کردنیکی به مجۆره له مندا نه ببوو. وام هاته به رچاو که مردن جوړیک خۆشبهختی و به خششیکه که نایده ن به هه ر که سیک. نازانم چهندی خایاند، کپ چاوم لیده کرد، کچه کهم به ته وای له بیر کردبوو. هه ستم به سه رما نه ده کرد، وه ک ئه وه بوو که مردووکان له من نزیکتر بن تا زیندووکان. له زمانی ئه وان باشتر تیده گه یشتم. گه رامه وه، نا، ئیتر نه مه ده ویست ئه و کچه بیهینم. ده مه ویست له هه موو شتیک و له هه موو کاریک بکشیمه وه، ده مه ویست بیه یوا بیم و بمرم. ئه و بیره بیه وودانه ی به می شکمدا دی... ره نکه قسه کانم بیجی بن.

چهند پوژیک بوو که به وهرهقی قومار فالَم ده گرته وه. نازانم چوَن بوو که باوه پرم به خورافه هیتابوو. به راستی فالَم ده گرته وه، واتا هیچ کاریکی ترم نه بوو. نه مده توانی کاریکی تر بکه م. دهمه ویست له سه ر داهاتووی خوم قومار بکه م. نیه تم هیتا، بینیم سی کاتزمیر و نیو دوابه دوای یه ک فالَم گرتوته وه. له سه ره تادا برم لیده دا، دوایی له سه ر کورسی، وهره قیکم له پروو ریز ده کرد و پینجی تریش له پشت. ئەوکات له سه ر وهره قی دووه هم که له پشت بوو، وهره قیکم له پروو و چواری ترم له پشت ریز ده کرد. ههر بهو شیویه تا ئەوهی که له سه ر وهره قی شه شه میش، وهره قیک له پروو داده ندرا. دوایی جوړیکم ریز ده کرد که خالیکی رهش و خالیکی سوور، مهودا به مهودا، به رامبه ر یه کتر بن، به ریز: شا، ژن، سه ر باز، به رگی ده خال، به رگی نوخال و به م شیویه. ههر ژوو ریک که ده کراوه، به رگی ژیره وهیم له پروو داده نا، وه ئەگه ر وهره قیکی به که لک با، له سه ر ژوو ره کان ده مچنین، به لام نه ده بوو له شهش ژوو ر زورتر بن. ته که خاله کانم به حیا له سه ر ژوو ره کان داده نا، به جوړیک که ئەگه ر فالیکی باش ده ر که وتبا، هه موو وهره قه کانی ژوو ره کانی خواری، به ریز له سه ر یه که کانی هاو رهنگی خویان داده ندرا. ئەو جوړه فاله سه رده می منالی فی ر بیووم و کاتم پی راده بوارد.

حهوت ههشت پوژ پیشتر، له قاوه خانه دا دانیشتبووم. دوو کهس پروو به پرووی من یاری ته خته نه ردیان ده کرد. یه کیان به ره فیکه کهی که به روخساری سوور و سه ری که چه له وه جگه ره یه کی به ژیر سمیلی ئاو یزانییه وه نابوو و به سیمایه کی گه مژانه چاوی لیده کرد، گوت: هه رگیز نه بووه که من قوماریک ببه مه وه، له ده جار، نو جاریان ده دو پرینم. من مات چاوم لیده کردن، چیم ده با گوتبا؟ نازانم. به ههر شیوه، دوایی هاتمه ناو کو لانه کان، به بی

خواستی خۆم به رینگادا ده پۆیشتم، چهند جار وام بیر کردهوه که چاوه کانم بهستم و بچه پیش ئۆتۆمبیل تا ته گهره کانی به سه رمدا تیپه ر بن، به لام ئه وه شیوازیکی ناخۆش بوو بو مردن. دواى ئه وهش، کوا ئاسووده ده بووم؟ رهنگه دیسان زیندوو مابام. ئه و بیره یه که شیتم ده کا. دواىی ههر ئاوا له چواررپییه کان و شوینه قهره بالغه کان تیپه ر ده بووم. له نیوان ئه و کۆمه له خه لکه ی که له حالى تیپه ریندا بوون، له نیوان دهنگی نالی ئه سپه کان، عاره بانه کان، که ره نای ئۆتۆمبیله کان، ههراوه وریا و ئاژاوه دا، تاق و ته نیا بووم. له ناو چهن دین میلیۆن کهس، وه ک ئه وه بوو که له ناو به له میکی شکاودا دانیشتییم و له ده ریادا ون بووییم. ههستم ده کرد که به ناحه زی منیان له کۆمه لگای مرۆقه کان ده ر کردوو. تیده گه یشتم که بو ژیان بردنه سه ر نابم، ههر هو و به لگه م بوخۆم ریز ده کرد و ههنگاوی هاوسه نگم هه لدینا. له پشت شیشه ی ئه و دوو کانه ی که شاشه ی نیگار کیشییان هه لاوه سیبوو، راده وه ستام، هیئدیگ تییان راده مام و داخم ده هات که بو نیگار کیش نه بووم، ته نیا کاریک بوو که هه زم لی بوو. له ناو خۆمدا بیرم ده کرده وه و به وه ده گه یشتم که ته نیا نیگار کیشانه وه بوو که ده یوانی بملاوینیته وه. پۆستچییه ک به په نامدا تیپه ر ده بوو و له پشت چاویلکه که ی، کاغه زیکی ده خوینده وه، چ بیرگه لیک هاته ناو میشکم؟ نازانم، پیموایه پۆستچی ئیران، یا بریکاری پۆستی مالیم هاته وه بیر.

دوینی شه و بوو، چاوه کانم له سه ر یه کتر گوشار ده دا، خه وم لیته ده که وت، بیرى ورد و براو، شاشه گه لی هه ستیار ده هاتنه بهر چاوم. خه ون نه بوو، چون هیستا خه وم لیته که وت بوو. تارمایى بوو، نه خه وم لیکه وت بوو و نه به خه بهر بووم، به لام ده مینین. جه سته م سست، ماندوو، ناخۆش و قورس

بوو و سه ریشم دهئیشا. ئەو تارمایی ترسناکانه له پیش چاوم تیپەر دهبوون، ئارهقه له جهستهم دهتکاو، پڕوخساریان دیار نهبوو. شهوی تاریک و جهرگپر پر ببوو له ههیکهلی ترسناک و توور، کاتیک که دهمهویست چاوه کانم بهستم و خۆم پرادهستی مهرگ بکه، ئەو وینه سه رسوور هینه رانه وه دیار ده کهوتن. ئەلقهیه کی گرکان که به دهوری خۆیدا ده سوورا، مردوویه ک که له پڕووباردا سه رئاو کهوتبوو، چاوانیک که له هه موو لایه که وه له منیان ده پوانی. ئیستا به باشی دیته وه بیرم که شتهایه کی دیوانه و توور هه یرشیان بۆ هینابووم. پیریکی مردوو، به پڕوخساریکی خویناوییه وه به کۆله کهیه که وه به سترابوو، چاوی له من ده کرد، پیده که نی، ددانه کانی ده دره وشانه وه. شه مشه مه کویره که به باله سارده کانی پڕوخسارمی ده کوتا. له سه ر ته نافیکی باریک هه نگاوم هه لدینا، له بن ته نافه که وه گپژاویک بوو، ده خزیم، دهمه ویست هاوار بکه، ده ستیک ده هاته سه ر شانم، ده ستیکی ره ق هه لاتوو ئەو کمی گوشار ده دا، ههستم ده کرد که دلّم له لیدان ده که وئ. ناله، ناله گه لیککی شووم که له قولایی تاریکی شه ورا ده هاتنه ده ر. سیمای که سانیک که سیبه ریان نه بوو له ناکاو وه دیار ده کهوتن و ون دهبوون. له به رامبه ریاندا ده متوانی چیکه م؟ له یه ک کاتدا هه م دوور بوون و هه م نزیک، نا، من له خه وندا نه مدینین، چون هپستا خه وم لینه که وتبوو.

نازانم هه موو که سم جادوو کردوو ه یا خۆم جادوو کراوم، به لام بیریک، ئالۆزی کردوو، ناتوانم پیش پیکه نینم بگرم، هیندیک کات پیکه نین پیش گه رووم ده گری. دوا جار که س نه یزانی نه خۆشی من چیه، هه موو فریویان خوارد. هه وتوویه که خۆم له نه خۆشی داوه یا نه خۆشییه کی نامۆم گرتوو. به بی خواستی خۆم، جگه ره م هه لگرت و هه لمکرد، بۆ جگه ره ده کیشم؟ بۆخۆشم

نازانم. ئه و دوو قامكه ی كه جگه ره كه یان له ناودایه، به دهممه وه ده نیم. دوو كه له كه دهممه دهر، ئه وهش جوړيك نه خو شيبه.

ئيسټا كه بيري ليده كه مه وه، جهستم ده لهرزي، هه وتوويه ك بوو، شوخي نيبه كه خو م به شيوازی جوړاوجوړ ئه شكجه دها، دهمه ويست نه خو ش بم. چهند رپوژيك بوو كه شوههوا سارد ببوو، له سه ره تادا چووم و شيره ی ئاوی ساردم به سه رخومدا به رداوه، په نجه ره ی همامم كرده وه، ئيسټا كه دپته وه بېرم، حالم خراب ده بی. هه ناسه م دهر نه هات، پشت و سينگم ئيشا، له ناو خو مدا گوتم ئيتر هه موو شتيك ته واوه، سبه ی سينگ ئيشه یه كي توند ده گرم و له نه خو شخانه ده كه وم، دوايي ئيش و نه خو شيبه كه زور ده كه م و ئيتر خو م له ژيان دهر باز ده كه م. سبه ی به يانی كه له خه وه هه ستام، هيچ هه ستيكم به سه رمابوون نه كرد، ديسان جله كانم كه م كرده وه، ئاسمان كه تاريك داهات، دهر گام داخست، چرام كوژانده وه، په نجه ره ی ژووره كه م كرده وه و له بهر سوژی سه رمادا دانيشتم. بايه كي سارد ده هات. زور به توندي ده لهرزيم، گويم له دهنگی ددانه كانم ده بوو كه ويك ده كه وتن. چاوم له دهر وه ده كرد، خه لكيك كه خه ريكي هاتوچو بوون، سي به ري ره شيان، ئه و ئوتوميلانه ی كه تپهر ده بوون، له سه ر نهومي شه شه مه وه بچووك ديار بوون. جهسته ی روتم خو مم رادهستي سه رما كردبوو و له سه رمان له خو م ده ئالام، هه ر ئه وكات ئه و بېره هاته ناو مي شكم كه شيت بووم، پي كه نينم به خو م ده هات، پي كه نينم به ژيان ده هات، پي كه نينم به و مرؤفانه ده هات كه ده مزانی له و دنيايه دا كه وه ك ئه كته رخانه يه كي گه وره يه، هه ركه س جوړيك دهور ده گپړي تا ئه وه ی كاتی مردنی ده گا. منيش ئه و يار بيه م ده كرد، چون گومانم ده كرد كه من زووتر له دهور ده خاته دهر. لپوه كانم ويشك ببوون،

سهرما جهسته می ئازار دهدا، دیسان سوودی نه بوو، خۆم گهرم کرده وه، ئاره قهه هه لده پرشت، له ناکاو خۆم پرووت ده کرده وه، شهو تا به یانی له سههه حیخه وه که وتم و ده له رزیم، خه وم لینه که وتم. هیندیگ سه رمایی ده بووم، به لام ههر که هیندیگ ده خه وتم، نه خۆشی به ته وای له ناو ده چوو. زانیم که ئه وهش سوودی نییه، سی رۆژ بوو که هه چم نه ده خوارد و شه وان دوابه دوا پرووت ده بوو مه وه و له بهر په نجه ره داده نیشتم، خۆم ماندوو ده کرد، شه ویک تا به یانی به زگی به تال له ناو کۆلانه کانی پاريسدا هه لاتم، ماندوو بوم، رۆیشتم له سههه پیللیکانه یه کی سارد و ته ر له کۆلانیکی تاریکدا دانیشتم. شهو له نیوه تیپه ر ببوو، کارگه ریکی مه ست که به لادا ده هات، له په نام تیپه ر بوو، له بهر پرووناکیی ون و سحرای چراگاز، ژن و پیاویکم بینی که قسه یان ده کرد و تیپه ر ده بوون. دوا یی هه ستامه سه رپی و وه ریکه وتم، له سههه کورسییه کانی شه قام، بی مالو حاله چاره ره شه کان خه وتبوون.

له کۆتاییدا، له بهر بیتوانایی له نه خۆشخانه دا که وتم، به لام نه خۆش نه بووم. ههروه ها ها ورپیکانم ده هاتنه لام. له بهر چاوی ئه وان خۆم ده له رزاند، وه ها سیمایه کی نه خۆشم نیشان دهدا، که دلایان بۆم ده سووتا. گومانیان ده کرد که سبه ی ئیتر ده مر م. ده مگوت دل م ده گیرئ، کاتیک که له ژووره که ده رده که وتن، به گه مژه بیان پیده که نیم. بیرم ده کرده وه که ره نگه له دنیا دا یه ک کارم له ده ست بی: ده بوو بیمه شانۆ گه ر.

ههر ئه وجۆره ی له لای ها ورپیکانم ده ورم ده گیراو خۆم نه خۆش نیشان دهدا، له لای دو کتوره کانیش ههر وام ده کرد. هه موویان با وه رپیان کرد بوو که به راستی نه خۆشم. هه رچی لییان ده پرسیم، ده مگوت دل م ده گیرئ. چون

مردنی له ناکاو ته نیا به دلّه وه ده به ستراره، ئە گینا سینگ ئی شهیه کی کهم،
یه کجی کوشنده نه بوو.

ئە وه موعجزه بوو. کاتیک بیری لیده که مه وه، دۆخیکی نامۆ
دامه مگری، حهوت رۆژ بوو که خۆم ئە شکنجه ده دا، ئە گهر به پیداگری
هاورپیانم چایه کم له سیحه بمال وه رده گرت و ده مخواره وه، حالم باش
ده بوو. ترسناک بوو، نه خۆشی به ته واوی له ناو ده چوو. زۆرم ههز ده کرد
که ئەو نانهی له پهنا چایه که یان داناوه بیخۆم، به لام نه مده خوارد. هه موو
شهوی به خۆم ده گوت، ئەوا که وتووم و سبهی ئیتر ناتوانم هه ستمه وه.
هیندیک ده فرم ده هینا که پریم کردبوون له تریاک. له سندووقی میزه
بچوو که کهی پهنا جیخه وه م ده خست تا کاتیک که نه خۆشی به ته واوی
خستمی و ئیتر نه متوانی له شوینی خۆم بزویم، ده ریان بیتم و بیانخۆم.
چاره ره شان، نه خۆشی نه ده هات و نهیده ویست بی. جاریک که له لای یه کیک
له هاورپیانم ناچار له ته نانیکی بچوو کم له گه ل چایی خوارد، هه ستم کرد که
حالم باش بوو، به ته واوی باش بووم. له خۆم ترسام، له به تاقت بوونم
ترسام. ترسناک بوو، حیی باوه ر نییه. ئەوانه که ده نووسم هۆشم له سه ره
خۆمه. وشه ی بیجی ناووسم، زۆر باش له بیرمه.

ئە وه چ هیزیک بوو که له مندا به ده ر که وتبوو؟ بینیم که هیچیه ک له و
کارانه سوودی نییه، ده بوو به راستی نه خۆش بيم. به لئ، ژاری کوشنده له ناو
جانناکه م دایه، ژاری یه کاویه ک، ئەو رۆژهم له بیره که خۆم له حیی وینه گریک
دانا و به هه زار گیره و کیشه کریم، نیو و ئادره سی هه له شم دابوو. "سیانووری
دوو پتازیوم" که له ناو کتیبی پزیشکیدا خویندبوو مه وه و نیشانه کانیم ده زانی،
سه ره گێژه، هه ناسه برکی و گیاندا ن ئە گهر زگ به تال بی، بیست گره م له و

ژاره یه کاویه ک یا زۆر بگری له دوو خوله کدا ده تکوژی. بو ئه وهی که به ههوا خراب نه بی، له بهرگی نو قلم پیچابوو و سه ریم به هیندیگ موم گرتبوو و خستبوومه ناو شیشه یه کی بلوورین. کیشه که ی سه د گرهم بوو و وه ک گه وه ریکی پر بایه خ هه لمگرتبوو. به لام به خوشحالییه وه، شتیکی با شترم دۆزییه وه. تریاکی قاچاخ، ئه ویش له پاریس. ئه و تریا که که له میژر بوو به شوینییه وه بووم، به هه لکه وت به ده ستم گه یشت. خویندبوومه وه که مردن به تریاک، زۆر له مردن به ژاری سیانوو خوشتر و هاسانتره. ئیستا به راستی ده مه ویست خوم نه خوش بکه م و دوایی تریاک بخوم.

سیانوو ری دوو پتازیوم کرده وه، له قه راغه که ی که شیوازی خری هه بوو و وه ک هیلکه ده چوو، به ئه ندازه ی دوو گرهم لیوه کرد. خسته ناو ده فری به تال، به چه سب لیوا ره که ییم به یه که وه نووساند و خواردم، نیو کاتزمیر تیپه ربوو، هه ستم به هیچ نه کرد. سه ر ئه و ده فری که سیانوو ری پیوه بوو، تامی سویری هه بوو. دیسان هه لمگرت. ئه و جار به ئه ندازه ی پینج گرهم لیوه کرد و ده فره که م له گه رووم برده خوار، رویشتم له حیخه ودا خه وتم، وا خه وتم که ئیتر هه لنه ستمه وه.

ئه و بیره، هه ر مرۆفیکی وریا و هوشیاریش شیت ده کا، نا، هه ستم به هیچ نه کرد، ژاری کوشنده کاریگه ری له سه رم نه بوو. هیستا زیندوووم، ژاریش له ناو جانتا که مدایه. من له ناو حیخه ودا هه ناسه م ده رنایه، به لام ئه وه به هوی ئه و ژاره وه نییه، من پته و و قایم بووم و هیچ شتیگ کاریگه ری له سه رم نییه، هه ر ئه و جو ره ی که له ئه فسانه کاندایه که سانیکی ئاوا هه ن. حیی با وه ر نییه، به لام ده بی برۆم، بیهووده یه، ژیانم بیبایه خ بووه، پووج، بیسوود، ده بی تا زوووه خوم ده رباز بکه م و برۆم. ئه و جار ئیتر گالته نییه و هه رچه ند که بیر

ده که مه وه، هیچ شتیک من به ژیانه وه نابه ستیته وه، هیچ شتیک و هیچ که سیک

..

له بیرمه سی رۆژ له مه و بهر بوو، شیتانه له ناو ژووره که مدا پیاسم ده کرد، له م بهر بۆ ئه و بهر. جلی به دیواره وه هه لاهه سراو، ده فری پرووشوری، ئاوینته ی ناو گه نجه، وینیه ک که به دیواره وه یه، جیخه و، میزی ناو ژووره که، کتیب گه لیک که له سه ری که و توون، کورسیه کان، پیلاییک که له ژیر گه نجه داندراره و جانتاکانی گوشه ی ژووره که، دوابه دوای یه کتر ده هاتنه پیش چاوم. به لام من ههستم پینه ده کردن، یا سرنجم نه ده دانی، بیرم له چی ده کرده وه؟ نازانم، بیهووده ههنگام هه لدینا، له ناکاو هاتمه وه سه رخۆ، ئه و جۆره ههنگاو هه لیتانه وه درندانیه م له شوینیک بینبوو و بیرمی بۆ لای خۆی راکیشابوو. نازانم کوئ، هاته وه بیرم، له باغچه ی ئاره لانی بیملین، یه که م جار بوو که گیانله به ره درنده کانم بینی، ئه و گیانله به رانه ی له ناو قه فه سی خویاندا به خه بهر بوون و هه روا بیهووده به ریدا ده رۆیشتن، دروست به م شیوه یه. ئه و کاته، منیش وه ک ئه و گیانله به رانه م لیها تبوو، رهنگه وه ک ئه وانیشم بیر ده کرده وه، ههستم به وه ده کرد که وه ک ئه وانم، ئه و ریگارۆیشتنه نه خوازاراه، سووران به دهوری خۆمدا، کاتیک که وه دیوار ده که وتم، ههستم ده کرد که به ره ستیکه و ده گه رامه وه. ئه و گیانله به رانه ش هه ر ئه و کاره ده که ن ...

نازانم چ ده نووسم. کرته کرتی کاتر میر هه روا له بن گویم دهنگی دی، چه ز ده که م هه لیگرم وله په نجه ره وه فرپی بده مه ده ر، ئه و دهنگه ترسناکه که تیپه ربوونی کاتی وه ک چه کوچ له سه رمدا ده کوتا.

حه و توویه ک بوو که خۆم ئاماده ی مردن ده کرد. هه رچی نووسراوه و کاغهزی هه مبوو، له ناوم بردن. جله پیسه کانم فریدا تا کاتیک دین و شته کان

دهپشکنن، شتی چلکن و پیس نه دۆزنه وه. جلی ژیرم تازه کریبوو، له بهرم کردن، تا کاتیک که له حیخه وم دههیننه دهر و دوکتور دئ که پشکنیم بۆ بکا، شیک و جوان بم. شیشهیه کی ئۆد کۆلۆنم هه لگرت، به حیخه ومدا پرژاند که بۆنخۆش بی. به لام چون هیچ کاریکم له شیوهی هی کهسانی تر نه بوو، ئه و جار هس دیسان دلنیا نه بووم، له قایمی و پتهوی خۆم ده ترسام، وه ک ئه وه وابوو که ئه و جار ه، خال و بردنه وه به هاسانی نادهن به کهس، ده مزانی که کهس هه روا به هاسانی نامرئ ...

ویتهی خزم و کهسه کانم دهرهینا و چاوم لیکردن، هه رکامیکیان به جوریک هاتنه بهرچاوم. هه م خۆشم ده ویستن و هه م ناخۆش. ده مه ویست بیانینم و نه مده ویست، نا، ئه و یاد گارییانه زۆر پرووناک بوون، ویته کانم دپراند، هۆگری کهس نه بووم. خۆم هه لسه نگانم و بینیم که مرۆفیکی پرووخۆش نه بووم، من پرووسارد، دلرهق و بیزار هاتوومه سهر دنیا، رهنگه له سهره تا وه وا نه بووم و ژیان و رۆژگار تا هیندیک منیان وا لیکرد. ههروه ها هیچ له مردن نه ده ترسام. به پیچه وانه وه، نه خۆشییه ک، شیت بوونیکی تایبهت له مندا وه دیار که وتبوو که بۆ لای موگناتیسی مه رگی ده کیشام. ئه وه ش شتیکی تازه نییه. وه بیر نوکتهیه ک هاتمه وه. په یوهندی به پینج شهس سال پیشه: له تاران، رۆژیک به یانیی زوو رۆیشتم بۆ شه قامی "شائاباد" تریاک له ده وافرۆش بکرم. پارهیه کی سی تمه نیم له پیش دانا و گوتم: بای دوو قران تریاک. به ریشیکی له خه نه گرتوو و کلاویکی ئاره قگر که به سه رییه وه بوو، سلاواتی ده نارد. له بنه وه چاویکی لیکردم و وه ک که سیک که له پرووی سیماره خه لک ده ناسی، یا ده تگوت بیری منی زانی، گوتی: ورده پاره مان نییه. دوو قرانییه کم دهرهینا و دامی، گوتی: نا، هه ر نافرۆشم. هۆیه کهیم پرسی، جوابی دامه وه: ئیوه لاون و

نهزان، ده بیینی له ناکاو به میشتکاندا دی که تریاکه کهی بخۆن. منیش ئیتر پیم دانه گرت.

نا، کهس بریار بو خۆکوژی نادا، خۆکوژی ههر خۆی له گهڵ هیندیگ کهسه. ههویانیانه و له ناخیان دایه. بهلێ، چاره نووسی ههر کهسیگ له ناوچاوانی نووسراوه، خۆکوژی له گهڵ هیندیگ کهس له دایک بووه. من هه مووکات گالتهم به ژیان کردووه، دنیا، خهڵک، هه مووی وهک قوما روچکه، شوورهی، شتیکی پووج و بی مانایه. ههزم ده کرد بخهوم و ئیتر هه لئه ستمه وه و خهونیش نه بینم، بهلام چون لای هه موو کهس خۆکوژی کاریکی سهیر و نامۆیه، ده مه ویست خۆم به توندی نه خۆش بکه م و بیتوانا و ناعیلاج بم و دوایی که چاو و گوپی هه موو کهس پر بوو له نه خۆش بوونی من، تریاک بخۆم تا بلین: نه خۆش کهوت و مرد.

له ناو جیخه ودا خهریکی ده ست نووس هه لگرتنه وه م. کاترمیر سیی دوانیوه پرۆیه، دوو کهس هاتنه بینیم، ئیستا رویشتن، ته نیا ماوم. سه رم گپږ ده خوا. جه ستم راحهت و ئاسووده یه. زگم پیاله یهک شیر و چایی تیدایه، جه ستم شل و سسته و تینیکی ناخۆشی هه یه. دهنگی سازیکی خۆشم له گر اما فۆن بیستبوو، دیته وه بیرم، ده مه وی به فیه لیدم به لام ناتوانم. بریا دیسان ده مبیسته وه. ئیستا، نه دلّم به ژیان هه وه یه و نه رقیشم لییه تی، به نه خوازراوی زیندووم، بی مهیل، هیزیکی نائاسایی رایگرتووم. له به ندیخانه ی ژیاندا، له ژیر زنجیری پۆلادا به ستراومه وه. ئه گه ر مردبام، ده یانبردمه مزگه وتی پاریس و له وی ده که وتمه ده ست عه ره به پیره کان، دیسان ده مردم، له سیمایان بیزارم. به ههر شیوه جیاوازییه کی نه بوو بو من، دوای ئه وه ی که ده مردم، ئه گه ر منیان خستبا ناو چالی ئاوده ستیش ههر بۆم

یه کسان بوو، ئاسووده ببووم. ته نیا له مائی شیوهن و زاریان بو ده کردم، وینه که میان دینا، ئاوازیان بو ده خویندم، وه ئه و جوړه کاره ناپه سه ند و پیسانه که باوه. هه موو ئه و شتانه به رای من نه فامانه و پوچ بوون. هه لبه ت چند که سیک تاریفیکی زوریان ده کردم، چند که س ره تیان ده کرده وه، به لام دواچار فه رامووش ده کرام، له راستیدا من هه ر خوخواز و ناپه سه ند.

هه رچهند بیر ده که مه وه، دریزه دان به و ژیانه بیهووده یه، من وه ک په تایه کی کو مه لگام، بوونه وه ریکی زیانبه خش، سه رباری که سانی تر، هیندیک کات شیت ده بم، هه ز ده که م برۆمه شوینیکی دوور، زور دوور، شوینیک که خو م فه رامووش بکه م. فه رامووش بکریم، ون بم، له ناو بچم، هه ز ده که م له خو م رابکه م و برۆمه شوینیکی دوور، بو نموونه برۆمه "سیبیری"، له مائی سازکراو له دار، له بن درهختی سنه و بهر، ئاسمانی ره نگ مردوو، به فر، به فریکی زور له نیوان تهخته داره کان، برۆم دریزه به ژیان خوم بده م. یا، برۆمه "هیندوستان"، له ژیر تیشکی هه تاو، دارستانی سه رلیکناو، له ناو خه لکی سه یر و سه مه ره، برۆمه شوینیک که که س نه مناسی، که س زمانم نه زانی، هه ز ده که م له ناو خو مده هه ست به هه موو شتیک بکه م. به لام ده بینم که من بو ئه و کاره نابم، نا، من سست و داهیزراوم، به دنیا هاتنم هه له بووه، وه ک تهخته داریکی که هه ر دوو سه ری پیسای پیوه بی، له هه موو لایه ک ده رکراوم. ده ستم له هه موو پلان و ئاره زووکانی خو م هه لگرت، له ئه وین، له جووش و خرۆش، خو م له هه موو شتیک لادا. ئیتر ئیستا له ریزی مردووکاندا دیمه ژمار.

هیندیک کات پلانی گه و ره داده ریژم، خو م شیای هه موو کار و هه موو شتیک ده زانم، له گه ل خو مده ده لیم: به لی، که سانیک که ده ستیان له گیان

هه لگرتوو و له هه موو شتیک بیزارن، ته نیا ده توانن کاری گه وره ئه نجام بدهن. دوایی به خۆم ده لیم: به چ ده ردیک ده خوا؟ چ سوودیکی ههیه؟ شیتی، هه مووی شیتییه. نا، برۆ خۆت بکوژه، با لاشه کهت لهو ناوه دا بکه وی، برۆ، تو بۆ ژیان نابی، که متر فله سه فه بلی، بوونی تو هیچ بایه خیکی نییه، هیچت له ده ست نایه. به لام نازانم بۆ مه رگیش نازی بۆ کردم، بۆ نه هات؟ بۆ ناتوانم ده رباز بم و ئاسووده بم؟ هه وتوو یه ک بوو خۆم ئه شکنجه ده دا، ئه وه ش جوابه کهم بوو، ژار کاریگه ر نه بوو، جیی باوه ر نییه، ناتوانم باوه ر بکه م، هیچم نه خوارد، خۆم سه رمابردوو کرد، سرکه م خوارد، هه موو شه و گومانم ده کرد که نه خۆشی سیلم گرتوه، به یانی که هه لده ستام حال م له رۆژی پیشوو باشت ر بوو. ئه وه ی ده بی به کی بلیم؟ له شم ته وی نه گرت، به لام خه ونیش نه بوو، ماده ی سرکه ریشم نه کی شاوه، هه موویم زۆر باش له بیره، نا، جیی باوه ر نییه.

ئه وانهم که نووسی، ئاسووده بووم، لاواندمییه وه، وه ک ئه وه یه که باریکی قورسیان له سه ر شانم لابر دبی. بریا ده کرا که هه موو شتیک بنووسری. بریا ده متوانی بیر و باوه ره کانم به که سیکی تر بفامیتم. نا، هه ست گه لیک هه یه، شته یه ک هه یه که ناتوانی به که سیکی تری بفامیتی. ناتوانی بیلی، گالته ت پی ده که ن، هه رکه س به پیوانی بیرو پای خۆی که سی تر هه لده سه نگیتی. زمانی مرو ف، وه ک خۆی بیتوانا و ناته واره.

من پته وم و هیچ شتیک کاریگه ری له سه رم نییه. ژار کاریگه ر نه بوو، تریاکم خوارد، سوودی نه بوو. به لی، من پته و و قایم بووم، هیچ ژاریک ئیتر کاریگه ر نابی. دوا جار بینیم که زه حمه ته کانم هه موو پووچه ل بۆوه. دوینی شه و بوو، بریارمدا تا له وه زیاتر ئه و باسه بیتام نه بووه، ته وای بکه م. رۆیشتم ده فری تریاکه کانم له سندوو قی میزه بچوو که که ده ره ینا. سی دانه بوون،

نزیکه ی بۆرییه کی تریاکی ئاسایی بوون. ههلمگرتن، کاترمیر ههوت بوو، له خوارهوه داوای چاییم کرد، هینایان و خواردمهوه، تا کاترمیر ههشت کهس نههاتهوه لام، ده رگام داخست و پڕۆیشتم له پیش وینیه که به دیوارهوه ههلاوه سرابوو پراوه ستام، پروانیم، نازانم چ بیرگه لیک هاته می شکم، به لام ئهوم وه که سیکی نامۆ هاته بهرچاو، به خۆمم گوت، ئهوه کهسه چ په یوه ندییه کی له گهڵ من ههیه؟ به لام ئهوه سیمایه م ده ناسی، زۆرم بینبوو. دوایی گه پرامهوه، ههستم به شوپش، ترس یا خۆشبوون نه ده کرد، ههموو ئهوه کارانه ی که کردبوومن و ئهوه کاره ی که دهمه ویست بیکه م و ههموو شتیکی تر به پووچی و بیهووده یی هاته بهرچاوم. سه راسه ری ژیان به رای من بیمانا بوو. تاویک پروانیمه چوارده وره ی ژووره کهم. ههموو شته کان له سه ر شوینی خۆیان بوون. پڕۆیشتم و له بهر ئاوینه له ناو گه نجه دا چاوم له سیمای گرژی خۆم کرد. چاوه کانم تا نیوه به ست، که لیتی دهمم هیندیک کردهوه و سه رم به شیوازی مردوو خوار کرد. له ناو خۆمدا گوتم، سه به ی به یانی، به م شیویه ده بم، له سه ره تادا هه رچه ند که له ده رگا ده دن کهس جواب ناداته وه، تا نیوه پڕۆ واده زانن خه وتووم، دوایی قفلی ده رگا ده شکین، دینه ژوور و من به و شیوازه ده بینن، هه موو ئهوه بیرانه تیژ له بهر چاوم تیپه ر بوون.

لیوانی ئاوم هه لگرت، به له سه ره خۆیی به خۆمم گوت که وه بزانه ده فری ئاسپرینه و ده فری یه که مم قووت دا، دووه می و سه په می شم به په له په ل دوا به دوای یه ک قووت دا. ههستم به له رزینیکی که م کرد، دهمم بۆنی تریاکی گرت، دلم هیندیک توندتر لییدا، جگه ره که که تا نیوه م کیشابوو، له سووتوو دانم هاویشت. دوایی پڕۆیشتم سه به ی بۆنخۆشم له گیرفانم ده رهینا و مشتیم. دیسان خۆم له بهر ئاوینه بینی، پروانیمه چوارده وره ی ژووره کهم،

هه‌موو شته‌کان له‌سه‌ر شوینی خۆیان بوون. به‌خۆم گوت: ئیتر ئه‌وجار ته‌واوه، سبه‌ی ئه‌فلاتوونیش ناتوانی زیندوووم کاته‌وه. جله‌کانم له‌سه‌ر می‌زی پیش حیخه‌وه‌که‌م ڕێکوپێک کرد. لیڤه‌م به‌سه‌ر خۆمدا کیشا، بۆنی ئۆدکۆلۆنی گرتبوو. کلیلێ چرام سووڕاند، ژووره‌که‌ تاریک بوو، له‌تیک له‌ دیوار و ژێر حیخه‌و به‌ ڕووناکاییه‌کی مات و بیهێز که‌ له‌ پشت په‌نجهره‌وه‌ ده‌هاته‌ ژوور، هیندیک ڕوون ببوو. ئیتر کاریکم نه‌مابوو، باش یا خراپ، ئه‌وه‌ی ده‌بوو بیکه‌م، کردبووم. خه‌وتم، خزیم، هه‌ر له‌و خه‌یاله‌دا بووم که‌ نه‌کا که‌سیک بێته‌ ئه‌حوالپرسیم و پێداگری بکا. هه‌رچه‌ند به‌ هه‌موو که‌سم گوتبوو که‌ چه‌ند شه‌وه‌ خه‌وم لێته‌که‌وتوووه‌ تا ئاسووده‌م بکه‌ن و کاریان پێم نه‌بی. له‌وکاته‌دا، زۆر وردبین ببوووم. وه‌ک ئه‌وه‌ی که‌ ڕووداویکی نائاساییم بۆ هاتبێته‌ پیش، یا سه‌فه‌ریکی خۆشم له‌پێشدا بی. ده‌مه‌ویست به‌باشی هه‌ست به‌ مردن بکه‌م، به‌ ته‌واوی سرنجم دابوو، به‌لام گویبسی ده‌ری بووم. هه‌ر که‌ ده‌نگی هه‌نگاو ده‌هات، دلم‌ داده‌خورپا. په‌لکی چاوم پیکه‌وه‌نا. ده‌ خوله‌ک یا ڕه‌نگه‌ زۆرتر تێپه‌ر بوو و هه‌یچ ڕووی نه‌دا. به‌ بیرێ جۆراوجۆر خۆم سه‌رقال کردبوو، به‌لام نه‌ له‌و کاره‌ی خۆم په‌شیمان ببوووم و نه‌ ده‌شترسام، تا ئه‌وه‌ی که‌ هه‌ستم کرد تریاکه‌که‌ کاریگه‌ری ده‌کا. له‌سه‌ره‌تادا قورس بووم، هه‌ستم به‌ ماندوو بوون کرد، ماندوو بوونیک که‌ له‌ لای زگم زۆرتر هه‌ستم پێده‌کرد، وه‌ک کاتیک که‌ خۆراک به‌ باشی هه‌رس نه‌بی، دوایی ئه‌و ماندوو بوونه‌ گه‌یشه‌ سینگم و دواییش سه‌رم، ده‌سته‌کانم ته‌کان دا، چاوه‌کانم کرده‌وه، بینیم که‌ هه‌سته‌کانم به‌ باشی کار ده‌که‌ن، تینوو بووم، ده‌مم ویشک ببوو، زۆر به‌ ئه‌سته‌می ئاوی زارم قووت ده‌دا، لێدانی دلم‌ خه‌ریک بوو نزم ده‌بوو. هیندیک کات تێپه‌ر بوو، هه‌ستم ده‌کرد هه‌وايه‌کی گه‌رم و خۆش له‌ جه‌سته‌م ده‌که‌وته‌ ده‌ر، زۆرتر له‌ شوینه‌ به‌رزه‌کانی جه‌سته‌م بوو، وه‌ک سه‌ری

په نجه كان، نوکی لووت و ... له هه مان کاتدا دهمزانی که دهمهوی خۆم بکوژم، ئەوه م هاتهوه بیر که ئەو هه واله بو هیندیک کهس ناخۆشه، پیم سهیر بوو. هه موو ئەو شتانه لام مندالانه و پووچ و پیکه نینی بوون. وام بیر ده کردهوه که ئیستا ئیتر ئاسووده م و به ئاسووده یی دهمرم، چ گرینگیه کی هه یه خه لک خه م بخۆن یا نا، فرمیسک هه لپرژن یا نا. زۆرم هه ز لی بوو که ئەو کاره سه ر بگری و دهرسام که نه کا بجوولیمه وه یا بیریک بکه مه وه که پیش کاریگه ری تریاک بگرم. هه موو ترسم ئەوه بوو که نه کا دوا ی ئەوه هه موو زه حمه ته، زیندوو بمینمه وه. دهرسام که گیانده رچوون ناخۆش بی و له بیه یواییدا هاوار بکه م یا داوا ی یارمه تی له که سیک بکه م، به لام گوتم هه رچه ندیش ناخۆش بی، تریاک دهمخه ویتی و هه ست به ه یچ ناکه م. خه وم لیده که وی و ناتوانم له شوینی خۆم بجوولیمه وه یا قسه یه ک بکه م، دهرگاش له پشته وه داخراوه ...

به لی، زۆر باش له بیرمه، ئەوانه هاتن له میسکمه وه. دهنگی جیگیری کاترمیرم ده بیست، دهنگی پی خه لکم ده بیست که له میوانخانه دا هه نگاویان هه لدینا. ده تگوت هه ستی بیستنی من به هیزتر بووه. هه ستم ده کرد که له شم ده له رزی، دهمم ویشک ببوو، که میکم سه رییشه هه بوو، له حاله تی بیهۆشی نزیک بووم، چاوه کانم نیوه کراوه بوون، هه ناسه م جاری وایه توند و جاری وایه نزم ده بوو، له هه موو درزه کانی جه ستم، ئەو گه رما خۆشه دهرده که وت. وه ک ئەوه وابوو که منیش به شوینی هه م، زۆرم هه ز ده کرد که توندتر بی، له خۆشیه کی زۆردا بووم، هه ر بیریکی هه زم لیبا دهمکرد، کاتیک ده جوولامه وه، هه ستم ده کرد که پیش رۆیشتنه ده ری ئەو گه رمایه ده گری، هه رچه ند راحه تتر خه وتبام باشتر بوو، ده ستی راستم له ژیر جه ستم

خسته دهه، خزیم، ئه و جار له سههه پشت خه وتم، هیندیک ناخوش بوو، دیسان که وتمه وه حاله تی پیشتر و کاریگه ری تریاک زۆرتر بیوو. ده مزانی و ده مه ویست که به باشی ههست به مردن بکه م. ههسته کانم توندتر و گه وره تر بیوون. پیم سهیر بوو که بۆ خه وم لینه که وتوو، وه ک ئه وه وابوو که هه موو بوونی من به شیوازیکی خۆش له جهسته م ده رده که وت، دلم به ئه سپایی لپی ده دا، به ئه سپایی هه ناسه م هه لده کیشا، وابزانم دوو سی کاترمیر تیپه ر بووه. له و ناوه دا، که سیک ده رگای کوتا، زانیم که هاوسیکه مه به لام جوابم نه داوه و نه مه ویست له شوینی خۆم بجوو لیمه وه. چاوم کرده وه و دیسان به ستم. ده نگه کرانه وه ی ده رگای ژووره که یم بیست، ده ستی شوشت، فیه ی لیدا، هه مووم بیست، هه ولم ده دا بیر خۆش بیتمه می شکم، بیرم له سالی پار ده کرده وه، ئه و رۆژه ی که له که شتیدا دانیشتبووم و سازی ده ستیان لیده دا، شه پۆلی ده ریا، جوولهی که شتی، کچیکی جوان که رووبه رووم دانیشتبوو، له بیر خۆمدا نوقم بیووم، به دوایدا هه لده هاتم، ده تگوت بآلم گرتبوو و له ئاسماندا ده خولامه وه، سووک و چالاک بیووم، به شیوه یه ک که بۆ باس ناب. حیوازییه که ی ئه وه یه که تیشکیکی رووناکایی که به ئاسایی ده بینین، له خۆشی تریاکدا وه ک ئه وه یه که هه ر ئه و رووناکاییه له پشت چلچرای ئاویزانه وه یا ئاویزه ی بلووره وه بینن و ده بیته چند رهنگی حیوازی. له و دۆخه دا، خه یالی ساده و پوچ که دیته ناو می شکی مرؤف، هه روا ئه فسووناوی و سه رسوور هینه ر ده بی، هه ر خه یالیکی تیپه راو و بیهووده، سیمایه کی جوان و به شکۆ به خۆی ده گری، ئه گه ر دیمه ن یا روانگه یه ک به بیردا تیپه ر بی، زۆر گه وره ده بیته وه، بۆشایی با ده کا، هه ست به تیپه ر بوونی کات نا کردری.

له و کاته دا زۆر قورس بیووم، ههست له جهسته مده شه پۆلی ده دا، به لام ههستم ده کرد که خهوم لینه که وتوو. دوایین ههستیک که له که یف و خۆشی تریاک له بیرمه، ئه وه بوو: لاقه کانم سارد و بیهسته بیوون و جهسته م بی جووله، ههستم ده کرد که ده پۆم و دوور ده بمه وه، به لام هه ر که کاریگه ریه که ی ته واو بوو، خه م و په ژاره یه که ی بی کۆتایی دایگرتم، ههستم کرد که هۆشم دیته وه سه رخۆ. زۆر دژوار و ناخۆش بوو. سه رمام بوو، زیاتر له نیو کاتزمیر زۆر به توندی ده له رزیم، دهنگی ددانه کانم ده بیست که ویک ده که وتن. دوایی تین دایگرتم، تینیکی گه رم و ئاره قه له جهسته م تکاوه، دلم ده گیرا، هه ناسه بر کیم بوو. یه که م بیر که هاته می شکم، ئه وه بوو که هه موو شتیک پووچه ل بۆوه و ئه وه ی ده بوو بی، نه بوو و سه ری نه گرت. له گیان نه دانی خۆم زۆر تر سه رم سو رما بوو، زانیم که هه یزیک ی تاریک و چاره ره شییه کی گه و ره دژایه تیم ده کا.

به دژواری هه ستامه سه رپ، کیلی چرای کاره بام سو و پراند و هه لایسا. نازانم بو دهستم بۆلای ئاوینه یه کی بچووک پڕویشته که له سه ر میزی په نا چیخه وه که بوو، بینیم که پڕوخسارم هه لئوو سابوو، ره نگم زه رد هه لگه رابوو، چاوم فرمی سکی لی ده تکا، دلم به توندی ده گیرا، به خۆم گوت، باشه لانی که م دلم له کار که وت. چرام کوژانده وه و له چیخه ودا که وتم.

نا، دلم له کار نه که وت، ئه و پۆرۆ باشتره، نا، ئه وه شتیک نییه خراپ بی و له ناو بچی. دوکتور هات، گوپی له لیدانی دلم گرت، ترپه ی گرتم، چاوی له زمانم کرد، گه رمی پۆی دانا، هه ر ئه و کاره ئاسایانه که هه موو دوکتوره کان ده یکه ن و له هه موو دنیا به یه ک شیوه یه. میوه خوئی و ده وای کینینی دامی، هه ر نه یزانی که ده ردی من چییه. هه یچ که س ناتوانی بزانی من ده رد م چییه،

ئەو دەوا و دەرمانە شتیکی پیکەنین، لەسەر میز، ھەوت ھەشت جۆرە دەرمانیان بۆ ریز کردووم، من پێدەکەنم، چ ئەکتەرخانەیکە ئەو دنیایە ...

کرتە کرتی کاتژمێر ھەروا لە بن گویم دەنگی دێ، دەنگی کەرەنای ئۆتۆمبیل و دووچەرخی لە دەرەو دە. چاوی لە کاغەزی دیوار دەکەم، گەلای باریکی بنەوش و پنچکی گۆلی سپی پێوھە، لەسەر لاقەکی، مەودابەمەودا، دوو بەلندە پەش بەرامبەری یەکتەر ھەلنیشتوون. سەرم بەتالە و زگیشم برسییە و جەستەم ماندوو. ئەو پڕۆژنامانە لەسەر گەنجەکەم داناون، بە شێوازیکی تاییبەت لە شوێنی خۆیان ماون، کە چاوی لێدەکەم، لەناکاوی ئەو وایە کە ھەموو ئەوانە بۆ من نامۆن، خۆم لە چاوی خۆمدا نامۆم، پێم سەیرە کە بۆ ھێستا زیندووم؟ بۆ ھەناسە دەکیشم؟ بۆ برسیم دەبێ؟ بۆ دەخۆم؟ بۆ دەپۆم؟ بۆ لێرەم؟ ئەو خەلکە دەیانینم کێن و چیان لێم دەوێ؟ ...

ئێستا زۆر باش خۆم دەناسم، ھەرئەوجۆرە کە ھەم، بێ کەم و زیاد. ھیچ کاریک ناتوانم ئەنجام بەدەم، ماندوو و ھیلاک لەسەر جێخەو کەوتووم، دەم بە دەم بێرەکانم دەگەرین، دەگەرین، لە ھەمان بازنە ییھواییدا، بێزار بووم، بوونی خۆم تووشی سەرسوورمانی کردووم، چەند تال و ترسناکە کاتیگ کە مەرۆف ھەست بە بوونی خۆی دەکا. چاوی لە ئاویتە دەکەم و بەخۆم پێدەکەنم، سیمای خۆم تا ئەو پرادەییە نەناس و نامۆ و پیکەنینی ھاتۆتە بەرچاوی.

ئەو بێرۆکەییە چەندین جار ھاتۆتە ناو میسکەمەو، پتەو و نەمر بووم، ئەو کەسایەتی پتەوھە کە ھیچ شتیگ کاریگەری لەسەری نییە و لە ئەفسانەکاندا باسی دەکەن، وەک دۆخی منە. موعجزە بوو. ئێستا باوەر بە ھەموو جۆرە خورافە و موعجزەیک دەکەم. بیری سەیر و سەمەرە لە پیش چاوم تێپەر دەبن. ئێستا دەزانم کە خودا، دوو جۆرە مەرۆفی دروست

کردوووه: خوۆشبهخت و بهدبهخت. پشتیوانی ئهوانهی ههوهلی دهکا و ئازار و ئهشکنجهی دهستهی دووههم به دهست خوۆیان زیاد دهکا. ئیستا باوهپر دهکهه که هیزیکی درنده و پهست، فریشتهیهکی چارهپهشی، لهگهڵ هیندیگ کهسه ...

دوچار به تهنیا مامهوه، ئیستا دوکتور پرۆیشت، کاغز و قهلهمم هه لگرت، ده مههوی بنووسم، نازانم چی. یا هیچم نییه یا ئهوهی که ئهوهنده زۆره ناتوانم بینووسم. ئهوهش خوۆی چارهپهشییه که. نازانم، ناتوانم بگریم، پهنگه گهر توانیبام بگریم، هیندیگی لاواندبامهوه. ناتوانم. وهک شیتانم لی هاتوووه. له ئاوینهدا بینیم که مووی سهرم خر بوتهوه و لیکالاه، چاوهکانم کراوه و بی حالهتن. بیر دهکهمهوه که سیمای من نهدهبوو بهمجۆره بی، روخساری زۆر کهس لهگهڵ بیر و رایان حیاوازه، ئهوه شتیکه که زۆرتر گرژم دهکا. ههر ئهوهی دهزانم که رقم له خوومه، دهخۆم، رقم له خوومه، دهپرۆم، رقم له خوومه، بیر دهکهمهوه، رقم لهخۆمه. چهند پیداکر! چهند ترسناک! نا، ئهوه هیزیک بوو له سهرووی ئاستی مرۆف، نهخووشیهک بوو، ئیستا باوهپر بهو شتانه دهکهم. ئیتر هیچ شتیگ کاریگهری لهسهرم نییه. سیانوورم خوارد کاریگهر نهبوو، تریاکم خوارد، دیسان ههر زیندووم، ئهگهر ئهژدیهاش هیترشم بو بکا، ئهژدیها دهمری. نا، کهس باوهپر ناکا. ئایا ئهوه ژارانه خراب بوون، ئایا به ئهندازهی پیویست نهبوون؟ ئایا زۆرتر له ئهندازهی پیویست بوون؟ ئایا پیوانه کهیم به ههله له کتیپی پزیشکیدا دۆزیبووه؟ ئایا دهستی من ژار دهگۆرێ و دهیکاته دهرمان؟ نازانم ئهوه بیرانه چهند جار هاتنه ناو میشم، تازه نین بۆم، له بیرمه که بیستوومه کاتیک ئاگر له دهوری دووپشک دابنن، بهخۆیهوه دهدا، ئایا من بازنهیهکی ئاورم له دهور نییه؟

له پێش پهنجهره ی ژووره کهم، له سه ر لیواری رهشی سیگۆشه ی سه ربان که ئاوی باران له کهلینه کهیدا کۆ بۆته وه، دوو چۆله که هه لنیشتوون. یه کیان دندووکی دهخاته ناو ئاو، سه ری هه لدیتی، ئه وی تر، له په نا ئه و خۆی ویک هینابوو و جهسته ی خۆی ده پشکنی. من جوولامه وه، هه ردووکیان به یه که وه حیرحیریان کرد و هه لفرین. ئاسمان هه وراوییه، هیندیک کات له پشت په له ی هه وروه هه تاوی سپی هه لگه راو ده رده که وی، خانوو کهانی به رامبه رم، هه موو دوو که لوی، رهش و خه مه یته ر له ژیر گوشاری ئه و که شه قورس و بارانییه دا ماون. دهنگی دوور و کزی شار ده بیستری.

ئه و وه ره قه ناجسنا نه که فال م پێ گرتنه وه، ئه و وه ره قه درۆزنا نه که فریویان دام، له سندوو قی میزه که مدان. سه یرتر و پیکه نینیر ئه وه یه که هیستاش هه ر فالیان پێ ده گرمه وه.

چیم پێ ده کری؟ چاره نووس له من به هیتره.

بریا مرۆف هه ر به و تا قی کردنه وانه ی که له ژیان هه یه تی، ده یتوانی دیسان بیته دنیا و ژیا نی خۆی به ریوه بیاته وه. به لام کام ژیان؟ ئایا به ده ست منه؟ چ سوودیکی هه یه؟ هیزیکی کویر و ترسناک به سه رماندا سواره، که سانیک هه ن که ئه ستیره یه کی شووم چاره نووسیان به ریوه ده با، له بن قورسایه ئه ودا ورد ده بن و خو شیان ده یانه وی که ورد بن ...

ئیتیر نه خه ونیکم هه یه و نه رقیک، له ناو خو مدا ئه وه ی په یوه ندی به مرۆقه وه هه بی، له ده ستم داوه، ونم کردوو، له ژیاندا، ده بی یا فریشته بی، یا مرۆف وه یا حه یوان. من هه یچ کامیان نه بووم، ژیانم بۆ هه میشه ون بوو، من خو خواز، ناشاره زا و بیچاره هاتبوومه سه ردنیا، ئیستا ئیتیر مه حاله بگه ریمه وه و

رێیه کی دیکه ههلبژیرم. ئیتر ناتوانم بکهومه شوین ئه و سیبه ره بیهوودانه، له گهڵ ژیان لیکالیین، زۆران بازی بکهم. ئیوه که گومان ده کهن به پراستی ژیان ده به نه سهر، چ به لگه و لوژیکی قایمتان له بهردهست دایه؟ من ئیتر نه دهمهوی ببهخشم و نه دهمهوی ببهخشریم. نه بۆ چهپ برۆم و نه بۆ پراست، دهمهوی چاوم له سهر داهاتوو ببهستم و رابردووش له بیر بکهم.

نا، ناتوانم له دهست چاره نووسی خۆم رابکهم. ئه و بیر گه له شیتانهیه، ئه و ههستانه، ئه و خهیا له تپه ریوانه ی دینه میشکم، ئایا پراسته قینه نین؟ به ههر شیوه، له بهرامبه ر بیره ئاقلانه کانم، زۆر ئاسایی تر دینه به رچا و. واده زانم که ئازادم، به لام له بهرامبه ر چاره نووسی خۆمدا، ناتوانم که مترین خۆراگری نیشان بدهم. لغاوی من به دهست ئه وه، ئه وه که من بۆ ئه ملا و ئه ولا ده کیشی. پهستی، پهستی ژیان که ناتوانن له دهستی رابکهن، ناتوانن هاوار بکهن، ناتوانن دژایهتی بکهن، ژیا نی نه فام ...

ئێستا ئیتر نه ده ژیم و نه له خه ویش دام، نه ههزم له ههچه و نه رقم لیهتی، من له گهڵ مه رگ ئاشنا و ئاو یته بووم. ئه و ته نیا هاو ریمه، ته نیا شتی که که ده ملاو یئیته وه. گۆرستانی منا پارناسم دیته وه بیر، ئیتر به خیلی به مردوو کان نابم، منیش له دنیا ی ئه وانم. منیش له گهڵ ئه وانم، که سیکی زینده به گۆرم ...

ماندوو بووم، چ شته یه کی بی که لکم نوسیوه؟ به خۆم ده لیم: برۆ شیته، کاغه ز و قه له م فری ده، فری یانده شو یئیکی دوور، قسه ی بیکه لک به سه، ییده نگ به، بیاندریته، مه بادا ئه و نووسراوه بیکه لکانه بگاته دهست کهس، چۆنم هه لده سه نگینن؟ به لام من شه رمم له کهس نییه، گرینگی به هه یج نادم، ییده که نم به دنیا و هه رچی تپیدا یه، هه رچه ند هه لسه نگان دن ی ئه وان بۆ من

وردتر بی، نازانن که من خۆم وردتر و باشر هه‌سه‌نگاندوو. ئه‌وان به من پێده‌که‌نن، نازانن که من زۆرتر به‌وان پێده‌که‌نم، من له خۆم و له هه‌موو خۆینه‌رانی ئه‌و نووسراوه بیکه‌لکانه بێزارم.

ئه‌و ده‌ستنووسانه، له‌گه‌ڵ ده‌سته‌یه‌ک وه‌ره‌قی قوما، له سندووقی میزه‌که‌یدا بوون، به‌لام خۆی له جیخه‌ودا که‌وتبوو و هه‌ناسه‌کیشانی له بیر چووبۆوه.

پاریس، ١١ ی ر‌ه‌شه‌مه‌ی ١٣٠٨ ی کۆچی هه‌تاوی.